

Komplikationer, og at dette ikke var en for den danske Stat tjenlig Situation. Det er dette Moment, som har været afgørende for Regeringen til at forhandle denne Sag og til nu at fremsætte dette Forslag, og den høje Rigsdag vil nu under sit Ansvar have at afgøre Sagen. Jeg skal hermed anbefale Forslaget til velvilg Fremme.

J. C. Christensen: De Ord, vi hørte nu fra den højtærede Minister, gik ud paa, at den fortsatte Besiddelse af de dansk vestindiske Øer mulig kunde indeholde en vis Fare for os, uden at Ministeren oplyste, hvilken Fare det var, der kunde være forbundet med denne Besiddelse, som vi nu har haft i saa lang Tid. Jeg gaar ud fra, at naar vi skal forhandle her paa Danmarks Rigsdag om Afstaaelsen af de tre vestindiske Øer til de Forenede Stater, er det ikke nogen Tvangssituation, vi er under, men vi kan forhandle frit. Navnlig kan vi ikke gaa ud fra, at det skulde være en Tvangssituation, frembragt af de forenede Stater. At gaa ud derfra vilde være en Fornærmelse mod denne store Stat, som vi ingen Ret har til at fremsætte. Hvis det var en Tvangssituation, der forelaa for os i dette Øjeblik, og navnlig en Tvangssituation, som var skabt af den Part, som vi skal indgaa Traktaten med, var en Forhandling ikke mulig.

Spørgsmaalet om Afstaaelsen af de dansk vestindiske Øer har paa en Maade beskæftiget Almenheden herhjemme i et Par Menneskealdere, og det er ikke mere end 14 Aar siden, at vi her forhandlede om en Afstaaelse af disse Øer. Stillingen indenfor Venstre var den Gang, at det overvejende Flertal mente, at det var rigtigt for vor egen Skyld og rigtigt for Øernes Skyld at afstaa Øerne. Vi saa nemlig den Gang saaledes paa Sagen, at en Afstaaelse af disse Øer paa ingen Maade kunde sammenlignes med en Afstaaelse af dansk Arveland, saaledes som adskillige paastod i Agitationen udenfor Rigsdagen, thi disse Øer er dels i sin Tid overtagne af den danske Stat som herreløst Gods, dels købte for Penge, og en Sammenligning mellem en Afstaaelse af saadanne Øer og en Afstaaelse af dansk Arveland er umulig. Det udtalte vi den Gang og henviste til, at Afstaaelse af Kolonier ikke er et sjældent Fænomen. Vi har set Frankrig sælge Kolonier, vi har set Rusland sælge Kolonier, vi har set Sverige afstaa en Ø, som det sad inde med, og vi har set Magter bytte Kolonier

og foretage Byttehandeler med dem af forskellig Slags, endog bytte fjerne Kolonier bort for Besiddelser i Europa. En Sammenligning mellem Afstaaelse af dansk Arveland og Afstaaelse af fjerne Kolonier er altsaa umulig. Dette fremhævede vi i 1902 og angav saa de Grunde, som vi mente talte for at afstaa Øerne: dels, at disse fjerne Øer ikke længere var, hvad de oprindeligt havde været eller kunde blive, og dels, at vi ikke vilde være i Stand til at byde disse Øer en saadan Fremtid som den, de kunde faa under den nærliggende store Stat, som den Gang ønskede at overtage dem.

Hvis nu Sagen forelaa helt paa samme Maade i dette Øjeblik, er jeg, uagtet vi i vort Parti ikke har foretaget nogen Afstemning, overbevist om, at Stillingen vilde være væsentlig den samme, saa at den overvejende Del af vort Parti vilde mene, at det var rigtigt at afstaa Øerne. Den Pris, der bydes for dem, kan ikke virke til det modsatte Resultat, thi den er jo langt større end den, vi den Gang kunde opnaa, og den Bestemmelse, der samtidig er vedtaget om, at de Forenede Stater anerkender vor Ejendomsret til hele det grønlandske Territorium, kan vi kun sætte Pris paa; vi har i flere Aar stadig haft for Øje at faa de danske Rettigheder over Grønland anerkendt af alle, saa snart Lejlighed gives. Det, som tilbydes os nu, kunde altsaa ikke bringe os til at indtage et Standpunkt, som var forskelligt fra det, vi indtog i 1902; Stillingen maatte væsentlig, antager jeg, blive den samme som den Gang. I 1902 var der ligeledes afsluttet en Traktat, uden at der var vedtaget noget om, at der skulde finde en Afstemning Sted i Befolkningen paa Øerne om, hvorvidt de nærede Ønske om at komme under de Forenede Staters Herredømme eller ej. Under Forhandlingerne her gik Venstre ind paa en saadan Afstemning, og Bestemmelsen herom blev vedtaget sidste Gang, der stemtes, med 98 Stemmer imod 2, idet Bestemmelsen hang sammen med hele Konventionsvedtagelsen.

Jeg antager, at hvis Stillingen var nu, som den var i 1902, vilde man ogsaa paa dette Punkt vedtage det samme som den Gang. Men Stillingen er ikke, som den var i 1902; Forholdene omkring os er helt forandrede. Den store Krig, der raser omkring os, er ikke tilendbragt, og jeg ved, at der er adskillige i vort Folk, som mener, at en Bestemmelse som den, vi nu staar overfor, paa ingen Maade burde træffes, før Krigen var til Ende, fordi man